

Zalaegerszegen, a Gébárti-tó mellé települt Kézművesek Házában megrendezett művésztelep záróaktusának, illetve a házat körülvevő festői környezetben otthonra lelt új szoborpark avatóünnepségének vendége vagyok: a júniusi hetekben négy szobrász dolgozott itt a város önkormányzatának és üzemeinek támogatásával, illetve segítségével. A művészek szállást, ellátást, nyersanyagokat, gépeket és segéderőket kaptak, és így maradandó anyagba álmódott, monumentális terveiket valósíthatták meg. Péter Ágnes lépcsős, kettős talapzatra szerkesztett, széttárt szárnyú, antropomorf jellegű acél- és krómacél konstrukciója, Budahelyi Tibor régi gépelemet befoglaló, Ganz Ábrahám emlékére készített háromszög-kompozíciója, Horváth László geometrikus testekből szerkesztett, élénk színekkel festett plasztikája és Orosz Péter megmászhatatlan, tüskés fokokból összeállított létrája révén jelentős, az elkövetkező években majd minden bizonnyal továbbépülő műegyüttes alapjai születtek meg. A szoborparkavató aktusán e művek legfontosabb jellemzőjére próbálom felhívni a figyelmet: arra, hogy itt autonóm művészi program beteljesítéseként jöhettek létre monumentális alkotások, és arra, hogy itt nincs, nem volt megrendelő, nincsenek, nem voltak elvárások. És arra a fontos szempontra is emlékeztetem a hallgatóságot, hogy kizárólagosan művészeti, esztétikai problémák felvetéséről, megközelítéséről van, volt szó, s békésen megférnek egymás mellett a különböző stílustörekvések, szemléletmódok.